

V.

Тронскый подскокнѣ отъ самосебе си, като львопардѣ, очитѣ му свѣтнѣхъ не обичайно.

— Нима ти ся чини че ся гаврижъ ? извика люто ; и бръзъ като мълнія, измъкнѣ исподъ възглавницѣтъ на одринѣтъ си еднаж острѣ съкырѣ, коѣто нарочно бѣше скрѣлъ тамо. Прострѣ лѣвѣтъ си рѣкѣ на масѣтъ и прѣди Волскый да пристигне да ся притече да го въспре, той замахнѣ и удари. Волскый зажимѣ и осѣти като да минѣ влаженъ вѣтрѣ по лицето му, като роса отъ крѣвъ да прѣснѣ по странѣтъ му. А когато отвори пакъ очитѣ си видѣ на масѣтъ локвѣ крѣвъ и еднаж отсѣченѣ рѣкѣ.

— Какъ ти ся чини ? и подирѣ туй ще дързне ли нѣкой да ми ся прислива пакъ когато ми говори за тебе ? Хайде иди ся омый, защото крѣвта ми плиснѣ по лицето ти.

Слѣдъ това грабнѣ съ деснѣтъ си рѣкѣ отсѣченѣтъ си лѣвицѣ и ѣжъ вврѣли врьзъ лицето на Волскый и,

— На ти ѣжъ, извика, дарѣ отъ мене. Харизвамъ ти ѣжъ. Младыйтъ хырургъ, като чу выковѣтъ и тракванѣто на брад-